

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Maklári Ügyvédi Iroda, ügyintéző: ifj. dr. Maklári László ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Dweik Ádám jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal jogutódja, a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Kiemelt ügyek és Adózók Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Csongrád Megyei Bíróságon 3.K.20.364/2010. számon indított és ugyanezen bíróság 2010. október 7-én kelt 3.K.20.364/2010/11. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bírósága Csongrád Megyei Bíróság 3.K.20.364/2010/11. számú ítéletét, az alperes 2279207713 számú határozatát - az első fokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, és az első fokú adóhatóságot új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint első fokú és 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes a 2004. március 30-án benyújtott pályázat alapján a tejfeldolgozók veszteség-csökkentő támogatásáról szóló 31/2004. (III. 19.) FVM rendelet (továbbiakban FVM rendelet) alapján, a M. és V. Hivatal 2004. április 9-én kiállított igazolása szerint 818.814.150 Ft támogatásban részesült. A felperessel szemben 2004-2005 évek vonatkozásában több ellenőrzést folytatott le az adóhatóság. 2004. április hónappal kapcsolatban megállapította, hogy a támogatáshoz kapcsolódó beszerzéseket teljesítette, kiutalási kérelme a becsatolt bizonylatok alapján készült. 2004. október havi bevallásában a felperes az általános forgalmi adót adóköteles tevékenységéhez és adómentes tevékenységéhez kapcsolódó bevételei szerint arányosította és igényelte vissza. Az ellenőrzés szerint a bevallás a jogszabályok rendelkezéseinek megfelel. A 2004-2005 évre valamennyi adóra és költségvetési támogatásra (kivéve 2004. augusztus-december, 2005. március-április) vonatkozó ellenőrzés 48.906.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, mert a felperes bizonylatai nem minden esetben voltak alkalmasak az áfa visszaigénylésére, az áfa-arányosítási módszerére a határozat megállapítást nem tett.

A felperes az Európai Közösségek Bírósága C-74/08. számú ítéletére (PARAT ügy) hivatkozással a 2004. október hónapra benyújtott önrevíziós bevallásában 74.000 Ft összegű áfa-kötelezettség csökkenést mutatott ki.

Az első fokú adóhatóság az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 124/D. § (4) bekezdése szerint a felperes önrevíziós bevallását ismételt ellenőrzésre irányuló kérelemnek minősítette és határozatával 74.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, melyet jogosulatlan visszaigénylésnek minősített. Megállapította, hogy a felperes az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 38. § (1) bekezdés a) pontja értelmében 2004. október hónapra nem arányosíthatott jogszerűen, mert ebben a hónapban nem szerzett be támogatással érintett tejet, továbbá az arányosítás módszere sem felelt meg a jogszabályoknak, mert nem beszerzései alapján, hanem bevételei alapján arányosított.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2279207713 számú határozatával az első fokú határozatot megváltoztatta akként, hogy az önellenőrzéssel érintett 2004. október hónapra vonatkozóan lefolytatott utólagos ellenőrzés megállapításait tartalmazó 1435619331 ügyszámon hozott 2005. május 24. napján kelt jogerős első fokú határozat rendelkezéseit fenntartotta, mert az ismételt ellenőrzés eredménye nem indokolta annak megváltoztatását. Egyúttal törölte az első fokú határozat rendelkező részében előírt megállapításokat, adókülönbözeti összegeket és megváltoztatta az indokolást is. Az indokolás szerint a felperes a tejfelesleg kezelés kompenzálására kapott támogatással érintett adóköteles tevékenységéhez kapcsolódó beszerzések levonható adóját nem tudta tételesen elkülöníteni, ezért nem az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerint, hanem a (4) bekezdés alapján kellett volna elvégeznie az arányosítást. A PARAT ügyben hozott ítélet azonban nem érintette az Áfa tv. 38. § (4) bekezdését, így a felperest az utólagos levonás joga nem illeti meg. A felperes ismételt ellenőrzés lefolytatására irányuló kérelme nem alapozta meg a 1435619331 számú határozat megváltoztatását, mivel az nem kifogásolta a felperes eredeti bevallásában alkalmazott arányosítási módszert.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte az első fokú határozatra is kiterjedő hatállyal, és az adóhatóság új eljárás lefolytatására kötelezését. Az alperes az Art. 142. § (1) bekezdése szerinti tilalomba ütközően állapította meg, hogy az Áfa tv. 38. § (4) bekezdése és nem a 38. § (1) bekezdés b) pontja szerint kellett volna az arányosítást elvégeznie. A 2004-2005 évre vonatkozó ellenőrzések egyike sem kifogásolta az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerinti arányosítási módszert. Az alperes megfosztotta attól, hogy az

Európai Bíróság ítélete alapján megillető adólevonási és adó-visszatérítési jogát gyakorolja. A felperes teljes egészében adóköteles tevékenységet végez, így fogalmilag kizárt az Áfa tv. 38. § (4) bekezdésének alkalmazhatósága.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes kizárólag adóköteles tevékenységet végzett, amelyhez államilag támogatott és nem támogatott beszerzéseket használt fel. A felperes nem tudta tételesen elkülöníteni a támogatással érintett adóköteles tevékenységéhez kapcsolódó támogatás nélküli beszerzések levonható adóját.

Az első fokú bíróság ezt követően idézte a 2004. május 1. napjától 2005. december 31. napjáig hatályos Áfa tv. 38. § (1) bekezdés a), b) pontját és (4) bekezdését.

A felperes eredeti áfa-bevallásában az adóköteles és adómentes tevékenység alapján, míg az önrevízióban az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerint arányosított. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az adóhatóság a korábbi ellenőrzések alkalmával elfogadta a felperes Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerinti arányosítás módszerét, mivel az arányosítással kapcsolatban a határozatok nem tartalmaztak indokolást.

Az első fokú bíróság ellentétesnek minősítette a felperes főkönyvelőjének azon szóbeli nyilatkozatát, hogy az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés a) vagy b) pontja alapján végezte az arányosítást, mivel az akkor hatályos jogszabályok alapján az arányosítás csak az Áfa tv. 38. § (4) bekezdése szerint volt elvégezhető. Ebből következően nem az alperes változtatta meg az arányosítás módszerét, hanem a felperes.

A perrel vitatott időszakban hatályos Áfa tv. 38. § alapján az áfa nem teljes összegben, hanem csak az ún. arányosított része volt visszaigényelhető, majd az Európai Közösségek Bíróságának ítélete következtében a teljes előzetesen felszámított adó. Ennek következtében a korábban hatályban lévő szabályok szerint arányosított, és visszaigényelt áfa-különbözetet lehetett önellenőrzéssel érvényesíteni.

Mivel a felperes az adóköteles tevékenységéhez kapott támogatásból is finanszírozott beszerzések áfáját nem tudta elkülöníteni, így az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja nem volt alkalmazható. Ugyanakkor nem volt alkalmazható a 38. § (4) bekezdése sem, mert az adóköteles és adómentes ún. vegyes tevékenységre vonatkozik, a felperesnek pedig adómentes tevékenysége nem volt. A felperes által

az önellenőrzésben megjelölt visszatérítendő áfa összegszerűségében sem megalapozott.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérve annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő ítélet meghozatalát, mivel az ellentétes a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról - közös értékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, a Tanács 1977. május 17-ei 77/388/EGK Irányelv (Hatodik Irányelv) rendelkezéseivel, az Európai Közösségek Bírósága és a Legfelsőbb Bíróság konzekvens joggyakorlatával. A magyar jogalkotás 2006. január 1-jétől hatályon kívül helyezte az Áfa tv. 38. § (4) bekezdésben írt arányosítási szabályokat, mivel az a Hatodik Irányelv rendelkezéseibe ütközött. Az alperes által alkalmazott adólevonási jog korlátozása a közösségi jogba ütközött. Súlyos, feloldhatatlan, egyben iratellenes, hogy sem az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés a) pontja, sem b) pontja, sem a 38. § (4) bekezdése nem alkalmazható a felperes esetében. Utalt arra, hogy az összegszerűségben sem az alperes, sem az első fokú adóhatóság nem tett kifogást. Nem állapítható meg, hogy milyen eltérésre hivatkozott az alperes, illetve az első fokú bíróság.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta azzal, hogy a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye. Az adólevonás alapbizonylatait a felperes nem mutatta be az ellenőrzés során. A felperes a támogatást 2004. május 1-je előtti időszakra kapta, ugyanakkor az Európai Bíróság ítéletével érintett időszak 2004. május 1. és 2004. december 31. közötti időszak volt.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az első fokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, de az ügyben alkalmazandó jogszabályok, különösen a közösségi jog nem megfelelő értelmezésével hozta meg döntését, ezért a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletben kifejtett jogi állásponttal az alábbiak szerint nem értett egyet.

Kiindulási pontként rögzíthető, hogy a felperes 2004. októberében - az alperes által sem vitatottan - csak adóköteles tevékenységet folytatott. Amennyiben ehhez a tevékenységéhez nem igényelt és nem kapott volna állami támogatást, fel sem merült volna az Áfa tv. 38. §-ában szabályozott arányosítás kötelezettsége. Mivel azonban a felperes a már hivatkozott FVM rendelet alapján állami támogatásban részesült, ezért köteles volt az előzetesen felszámított adóját megosztani. Az Áfa tv. 2004. októberében hatályos 38. §-a kifejezett előírásokat tartalmazott az Áfa tv. 22. § (1) és (2) bekezdése alapján adóalapot nem képező államháztartási támogatásban

részesülő adóalany vonatkozásában az előzetesen felszámított adó megosztására. Erről az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja, és (4) bekezdése rendelkezik. A (4) bekezdés az adóalapot nem képező államháztartási támogatásokat az adólevonásra nem jogosító tevékenységgel egy tekintet alá minősíti.

A felperes önrevíziójára és a perben felmerült jogkérdés eldöntésére éppen az Áfa tv. 38. §-ában szabályozott előzetesen felszámított adó megosztása közösségi joggal való összeegyeztethetlensége miatt került sor. Ennek alapján a Legfelsőbb Bíróság vizsgálta az Áfa tv. 38. §-ának közösségi joggal való megfelelőségét a Hatodik Irányelv rendelkezései, illetve az Európai Bíróság, valamint a Legfelsőbb Bíróság ítéleteiben kifejtett jogi elvek alapján.

A felperes 2004. októberében kizárólag az állami támogatás miatt, az akkor hatályos Áfa tv. 38. § szabályai alapján nem vonhatta le teljes körűen a rá áthárított előzetesen felszámított adó összegét. A Hatodik Irányelv 17. Cikk (2) bekezdés a) pontja értelmében amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel, az adóalany jogosult az általa fizetendő adóból levonni az olyan termékek és szolgáltatások után fizetendő, illetve megfizetett hozzáadottérték-adót, amelyet részére egy másik adóalany szállított vagy fog szállítani, illetve teljesített vagy teljesíteni fog. Az adólevonási jog korlátozását fogalmazza meg a 17. Cikk (5) bekezdése, mely szerint amennyiben az adóalany termékeket és szolgáltatásokat olyan értékesítéshez használja fel, amelyre a (2) és (3) bekezdés szerint adólevonási jog áll fenn, és ezzel egyidejűleg olyan értékesítéshez is, melyre nézve nem áll fenn az adólevonási jog, úgy a hozzáadottérték-adó levonását csupán addig a mértékig lehet megengedni, amely az először említett értékesítésre vonatkozik.

A fenti szabályozásból megállapítható, hogy a közösségi jog alapján főszabály szerint az adólevonási jog korlátlan, de a jogszabály meghatározza a kivételt is. Az Áfa tv. 38. §-a az államháztartási támogatást tekintette adólevonásra nem jogosító tevékenységnek.

Mind a felek, mind az első fokú bíróság hivatkozott az Európai Bíróság C-74/08. számú ítéletére (PARAT ügy), amely vizsgálta az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés a) pontjának a közösségi joggal összeegyeztethetőségét. Az Áfa tv. 38. §-a és a közösségi jog kapcsolatát azonban már korábban is vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság a Kfv.I.35.525/2006. és a Kfv.I.35.508/2007. számú ügyekben. A Legfelsőbb Bíróság mindkét ügyben hivatkozott az Európai Bíróság C-204/03. és C-243/03. számú ügyben kifejtettekre, melyek az állami támogatásokhoz kapcsolódó általános forgalmi adólevonást érintették.

A Bizottság és a Spanyol Királyság között C-204/03. számú ügyben hozott ítéletben az Európai Bíróság megállapította, hogy a Spanyol Királyság, mivel előírta a kizárólag adóköteles tevékenységet végző adóalanyok által viselt hozzáadottérték-adó arányosított levonását, és a támogatásokból finanszírozott termékek és szolgáltatások vásárlását, illetve igénybevételét terhelő hozzáadottérték-adó levonását korlátozó különös szabályt vezetett be; nem teljesítette a közösségi jogból, különösen a Hatodik Irányelv 17. Cikkének (2) és (5) bekezdéséből és a 19. Cikkéből eredő kötelezettségeit. Az ítélet 23. pontja kihangsúlyozta, hogy az Európai Bíróság már több ízben kimondta, az adólevonási jog bármilyen korlátozása befolyásolja az adóteher szintjét, és azt minden tagállamban hasonlóan kell alkalmazni. Következésképpen az ez alóli kivételek kizárólag a Hatodik Irányelvben kifejezetten rögzített esetekben lehetségesek. Hasonló döntést hozott az Európai Bíróság az Európai Közösségek Bizottsága - Francia Köztársaság C-243/03. számú ügyben is.

Mind az alperes, mind az első fokú bíróság külön-külön vizsgálta, hogy az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés a) pontja vagy b) pontja, vagy (4) bekezdése mennyiben felel meg a közösségi jognak és a PARAT ügyben kifejtetteknek. A Legfelsőbb Bíróság fent hivatkozott két döntése azonban egyértelműen megfogalmazta, hogy az Áfa tv. 38. §-ának az államháztartási támogatás miatti arányosítási kötelezettsége a közösségi jogba ütközik. Ebből következően irreleváns körülmény, hogy a felperes melyik bekezdés alapján kívánta visszaigényelni az általános forgalmi adót, mert olyan jogi helyzetet kell teremteni, hogy a felperes bármelyikre való hivatkozással élhessen ez iránt.

Az Európai Közösségek Bírósága ítéletei függvényében a magyar jogalkotás is tudatában volt annak, hogy az Áfa tv. 38. §-a a Hatodik Irányelvbe ütközött, hiszen 2006. január 1-jétől megszüntette az államháztartási támogatásra figyelemmel történő előzetesen felszámított adó megosztását, az Áfa tv. 38. § (1) bekezdését módosította, a (4) bekezdését hatályon kívül helyezte. A módosító 2005. évi CXIX. törvény 39. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint „a 77/388/EGK Tanácsi irányelvvel való összeegyeztethetőség okán indokoltá válik az államháztartási támogatás miatti arányosítási kötelezettség megszüntetése, amely a kedvezőbb levonási hányad megteremtésén túl az arányosítással járó jelentős adminisztráció-többletthez is mentesíti az adózókat. A jelenlegi szabályozás összeegyeztethetőségét illetően az Európai Unió részéről hivatalos jelzés eddig ugyan nem érkezett, de hasonló szabályozás kapcsán egy másik tagállam esetében a közeljövőben precedens értékű bírósági döntés várható. Mindezen okok alapján az Áfa tv. arányosításra vonatkozó előírásainak módosítása indokolt,

mellyel az államháztartási támogatás miatti arányosítási kötelezettség megszűnik.”

A megyei bíróság EK 234. Cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában született a PARAT ügyben az Európai Bíróság C-74/08. számú ítélete, amely már kifejezetten a magyar Áfa tv. 38. §-át vizsgálta konkrétan az (1) bekezdés a) pontját. Ennek 19. pontja kifejtette, hogy az alapügyben érintett „Az adó levonása” címet viselő nemzeti szabályozás kapcsán meg kell jegyezni, hogy az a HÉA-levonás olyan általános korlátozását tartalmazza, amely az államháztartási támogatásban részesülő termékeket érintő valamennyi beszerzésre alkalmazandó. A 20. pont szerint a fentihez hasonló szabályozás a támogatásban részesülő termékek vagy szolgáltatások beszerzése tekintetében a levonási jognak a Hatodik Irányelv 17. Cikkének (2) bekezdése által meg nem engedett korlátozását vezeti be (1: ebben az értelemben a C-2004/03. számú ítélet 26. és 27. pontját és a C-243/03. 32. pontját).

Az Európai Bíróság döntése az alábbi:

1. A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról - közös hozzáadottérték-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, 1977. május 17-ei 77/388/EGK Hatodik Tanácsi Irányelv 17. Cikkének (2) és (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely államháztartási támogatásban részesülő termékbeszerzés esetén a kapcsolódó hozzáadottérték-adó levonását csak az említett beszerzés nem támogatott hányada erejéig teszi lehetővé.
2. A 77/388. Hatodik Irányelv 17. Cikkének (2) bekezdése olyan jogokat biztosít az adóalanyok számára, amelyekre a tagállami bíróság előtt az említett rendelkezéssel összeegyeztethetetlen nemzeti szabályozással szemben hivatkozhatnak.

Míg a Legfelsőbb Bíróság fentebb hivatkozott két ítélete az Európai Bíróságnak más tagállamokkal szemben hozott ítéletének értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az Áfa tv. 38. §-a nem felel meg a Hatodik Irányelv rendelkezéseinek, addig a PARAT ügyben hozott ítélet egyértelműen a magyar Áfa tv. 38. §-át vizsgálta, és ennek alapján állapította meg a közösségi joggal való összeütközését. Ebből következően a felperest mindenképpen megilleti a korábban nem érvényesíthető áfa-levonási jog feléledt érvényesíthetősége.

Az alperes és az első fokú bíróság gondolatmenetéből következően azonban olyan jogi helyzet teremthető, amely alapján a közösségi joggal ellentétes Áfa tv. 38. § ellenére sem igényelhetné vissza a felperes az általános forgalmi adót. Az első fokú bíróság által

megfogalmazott jogi megoldással a felperes a Hatodik Irányelvben és az Áfa tv-ben is megfogalmazott adó-visszaigénylési jogától esne el, amely súlyos jogsérelemmel járna. A Legfelsőbb Bíróság ezzel kapcsolatban ismételten hangsúlyozza, hogy az Európai Bíróság idézett ítéleteiből levezethető és a Legfelsőbb Bíróság hivatkozott két ítélete egyértelműen megállapítja az állami támogatás arányosításával kapcsolatos Áfa tv. 38. § közösségi jogba ütközését.

Az arányosítás módszerét tekintve is tévedett az alperes és az első fokú bíróság is. Az iratokból és a korábbi adóhatósági eljárásokból megállapítható, hogy a felperes az Áfa tv. 38. § (1) bekezdés b) pontja szerinti arányosítást alkalmazott. Azt a körülményt, hogy ez jogszerű volt vagy sem, a Legfelsőbb Bíróság jelen eljárásában nem vizsgálhatta. Ugyanakkor megállapítható, hogy ezt a módszert az adóhatóság sem vitatta, hiszen 2004, 2005 évekre vonatkozóan három alkalommal is adóigazgatási eljárást folytatott le áfa-adónemben. Téves az első fokú bíróságnak az a gondolatmenete, hogy az adóhatóság korábbi eljárásaiban az áfa-bevalláskor alkalmazott módszer helyességét illetően nem tett megállapítást. Tett megállapítást, csak negatív értelemben, vagyis nem kifogásolta az alkalmazott módszert. Amennyiben az adóhatóság a felperes által alkalmazott arányosítást nem találta volna megfelelőnek, úgy ez jogkövetkezményt, adókülönbözet megállapítását vonta volna maga után.

Az első fokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az önellenőrzésben megjelölt visszatérítendő adóösszegezésében sem megalapozott. A jogerős alperesi határozat - amely jogszerűségének felülvizsgálatát végezte az első fokú bíróság - azonban ilyen megállapításokat nem tett. Az alperes határozatában az összegezés nem volt kérdés, hiszen a visszaigénylés jogszerűsége kapcsán utasították el a felperes kérelmét, nem összegezés miatt. Az első fokú bíróság a visszatérítendő áfaösszegezés körében erre figyelemmel nem tehetett volna megállapításokat.

A Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kifejtettekkel kapcsolatban az alábbiakra mutat rá. Az alperes szükségtelenül hivatkozott arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, hiszen ez a jelen perben fel sem merült. Nem bizonyítékok értékeléséről, illetve felülmérlegeléséről van szó, hanem jogszabályok értelmezéséről. Az alperes ellenkérelmében olyan körülményekre is hivatkozik, amely határozatában nem szerepelt: a felperes az alapbizonylatokat az ellenőrzéskor nem mutatta be, illetve a vállalt tej-felesleg kezelését 2004. május 31-éig be kellett fejeznie, ezért a kapott támogatás is kizárólag erre az időszakra vonatkozhat. Az

adóhatóságnak jogi indokolását határozatában kell megfogalmaznia, utólag - különösen felülvizsgálati ellenkérelmében - már nem hivatkozhat olyan jogi érvekre, amelyekre elmulasztott hivatkozni. Ezért ezen hivatkozásokat a Legfelsőbb Bíróság érdemben nem vizsgálhatta.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján az alperes határozatát - az első fokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és az első fokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte. A megismételt eljárásban az első fokú adóhatóságnak figyelembe kell venni a fentebb kifejtetteket, tehát, hogy az Áfa tv. 38. §-ának valamennyi pontja az államháztartási támogatás miatti arányosítási kötelezettség kapcsán közösségi jog-ellenes, ebből fakadóan a felperest megilleti az áfa-visszaigénylési jog. Ennek kapcsán az adóhatóság csak az vizsgálhatja, hogy a felperes eleget tud-e tenni az Áfa tv-ben szabályozott egyéb kötelezettségének (pl: beszerzéseket igazoló számlák).

A pervesztes alperes a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes első fokú és felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket, az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentességre figyelemmel, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

A Legfelsőbb Bíróság észlelte, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére a felperes 10.000 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket az iratoknál lerótt, ezt a szükségtelenül lerótt illetéket az adóhatóságtól igényelheti vissza.

Budapest, 2011. június 9.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró